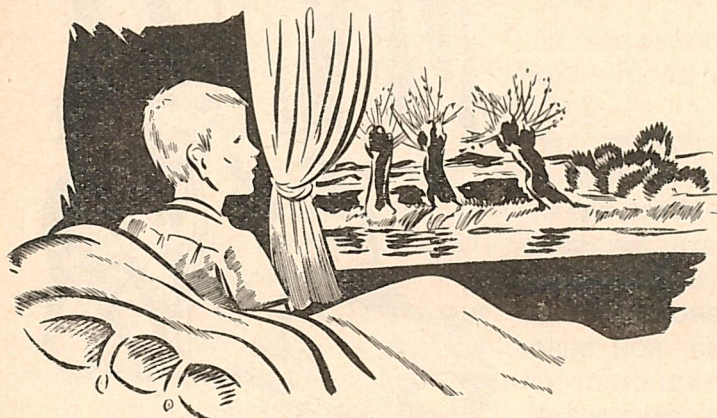

ПЖТУВАНЕТО НА НЕДКО.

Недко никога не бѣ ставалъ отъ леглото. Той лежеше и тихо слушаше шума на улицата. Когато слънчева свѣтлина нахлуваше ниско презъ спуснатото перде и трептеше на отсрещната стена като разлѣйна златиста вода, той знаеше, че е вечеръ, и небето навънъ е пурпурно и красиво! После бавно мракъ се спускаше, и въ стаята навлизаше нощта. Тогава блѣсваха звездитѣ! Недко мислено ги виждаше, какъ се отразяватъ въ рѣката. Тази рѣка — тя никога не спираше, а винаги бѣгаше къмъ морето. Колко пжти Недко отъ своето малко легло се мжчеше да я спре поне за мигъ! Но напраздно! Тя шумѣше надолу, по своя вѣченъ пжтъ. Тогава Недко се чувствуваше съвсемъ самъ и плачеше.

— Ви жъ, казваше той, колко бързо тече рѣката. Моята лодка е толкова малка. Лесно ще се обърне. И той търсѣше нѣчия ржка да му помогне, майчинъ погледъ да го огрѣе. Ала майка си

той не помнѣше. Често питаше за нея: коя е тя, каква е била, кжде е отишла. Но другитѣ не можеха нищо да му кажатъ, само му даваха портрета ѝ, за да я види. Ала Недко нищо не виждаше, защото портретътъ бѣ старъ, избѣлѣлъ и изтърканъ. Тогава Недко скръстваше ржце за молитва и молѣше Господа, да му покаже лицето на тази, която никога не бѣ виждалъ, но която невидима живѣеше въ него и го топлѣше съ своята топлина.

Най-после дойде щастливиятъ день въ живота на бедния Недко. Той събра всичкитѣ около леглото си и имъ разправяше.

— Ето, казваше той, моята лодка е много близо до морето вече. Тя се плъзга като птица напредъ, и азъ съмъ въ открито море. Насреща ни идва островъ. Той е цѣлиятъ въ цвѣта, и птичкитѣ тамъ прелитатъ. Нѣкой стои на брѣга и ме вика. Това е мама. Тя има дълги коси и свѣтлина около главата. Тя е толкозъ млада, като че никога не е живѣла при насъ на земята. Тя ми носи кошничка съ плодове! Но какви чудни плодове сж тѣ! Азъ никога не съмъ виждалъ такива! Мама казва, че тѣ сж плодоветѣ на безсмъртието! Тѣ сж за всички болни и страдащи, които напушатъ този свѣтъ. Богъ ги е посадилъ за тѣхъ въ своята градина.

— Така замина Недко на онзи щастливъ брѣгъ, за който ние всички пжтуваме по тази шумна рѣка — живота.

(по Чарлсъ Дикенсъ).

И. Петрова